

Усамљени храст

Пре много година, у једном сиромашном селу, било је велико напуштено имање и у сред њега један велики, стари храст. Око њега је било све пусто и без живота, а он је ипак сам изгледао величанствено. Имао је густу крошњу, богату зеленим крупним листовима, широко стабло, а корење јако и чврсто припијено у тло.

Недалеко од тог имања живела је једна девојчица која је свакога дана шетала селом тражећи некога за игру и разговор. Међутим, деце је све мање било, јер су многе породице напуштале село и одлазиле у градове да живе.

Једнога дана, повела је пса у шетњу и док је пролазила сокаком поред тог имања, застала је задивљена лепотом тог дрвета. Пошто је била радознала и желела да изблиза види храст, решила је да се провуче кроз ограду, али док су се провлачили, њен пас је повредио шапу и створила му се рана, па није могао лепо да хода. Узела га је у наручје и пришла усамљеном дрвету. У старој, избразданој кори дрвета, приметила је очи које су је погледале, а затим јој се дрво обратило и упитало је зашто је залутала. Она му је изненеђено одговорила да је баш тамо где жели да буде и да је коначно пронашла некога за разговор. Дрво се обрадовало овом одговору и од среће замахало гранама и затреперило листовима. Девојчица је осетила пријатан ветар на своме лицу и спустила пса на земљу. Пас је случајно прислонио повређену шапу на један испупчен корен дрвета и истог тренутка рана му је зарасла и он је могао поново лепо да хода. Девојчица је била одушевљена овом храстовом магијом и помиловала га је по грани. Захвалила му се и рекла да ће свакога дана долазити да са њим проводи време.

Након неког времена, једног дана, појавио се власник тог имања и пошто је решио да прода имање, мислио је да ће га боље продати ако исече тај храст, јер је њему он изгледао старо и бескорисно. Власник је био јако болестан и желео је да обави све послове док је жив, па је одмах позвао дрвосече да му помогну да исеку дрво. Баш тада, пришла је девојчица која је све то кришом посматрала и обратила се власнику имања. Рекла му је да то не ради, да ће то утицати на његово здравље и да ће и он умрети заједно са њим. Он јој није веровао, али дрво је пружио грану и нежно помиловало власника. Тада је он одједном оздравио и осетио се добро и снажно. Зауставио је дрвосече у овом послу и извинио се дрвету што је мислио да је оно бескорисно и старо.

Од тог доба почео је са уређивањем имања и од њега направио прелепо место. Ту су долазили људи да се лече из свих крајева света, а они који су давно напустили село, вратили су се са својим породицама да учествују у очувању овог храста. Девојчица је имала друштво за игру, али је редовно посећивала дрво. Усамљени храст више није изгледао тако усамљено јер је око њега било пуно живота.

Ина Богдановић 3/1, ОШ „Коста Ђукић“ Маденовац